OCTIDUANA
SPIRITUS
EXERCITIA

CUJUSCUNQUE STATUS

PERSONIS

ACCOMMODATA,

PROPTER UTILITATEM

SPIRITUALEM.

Cum Permissu Superiorum

REIMPRESSA.

LOVICII

ANNO DOMINI 1800.

DEO
Patri Creatori
Filio Redemptori
Spiritui Sanctificatori.

Ejusque
Filiæ Matri Sponsæ
MARIÆ
Nec non Divis:
RAPHAELI, FRANCISCO,
BONIFACIO &c.
Tutelaribus Patronis.

Præsens Opusculum

Reimpressum

D. D. D.

Cliens, Mancipium, Nihilum.

P. R. M. Bern.

ADMONITIO.

Libellus est mole, sensû liber: Discursus non tractat, sed indicat. Cogitationes suggerit simplices, faciles, & breves ad motum idoneas. Si per negotia non vacat, diebûs octo continuis immorari; divide in dies, quæ in horas dispertitus sum: Satis semper invenies otii, dum voles, ad unius puncti lectionem: quæ fructu majore fiet, si non percurras obiter, sed meditatò singulis insistas.

Studiose pauca dedi, ut, quæ ex tuo addideris, permoveant magis. Si de tempore labores? indicabo. Exspectas Concionatorem in Cathedra: Sacerdotem in ara: imo tui amici adventum: præstolaris? ne mora tibi cum tædio, sine fructu dilabatur, libellum inspice, mente potiùs, quàm oculis, unam aut alteram veritatem volve; Crede mihi, veluti Sigillum in cera, sic vel levis recordatio, faciet aliquam in te pietatis impressionem; At vel maximè cùm surgis, aut cubitum abscedis. Sententiæ ad

finem

finem cujuslibet exercitii appositæ, sunt velut compendium meditationis totius, ceu grana essentiæ, quæ sub parva massa magnam virtutem continent, aptæ ad nutriendam cogitationem piam per diem, imo per omnem vitam: Hîs utere cum bono DEO, & in praxim, quam paucîs indico, redige cogitata ad Dei gloriam, tuam salutem, & meum solatium.

DIES PRIMUS.

EXERCITIUM I.

De Fide

1. Quæcunque nos docet Fides, divini Verbi nituntur authoritate Ex ore Chriſti didicit Ecclesia, quæ fidelibus credenda proponit. Non eſt errandi deviandique periculum, ubi viæ dux eſt ipsa Veritas.

2. Quid prodest homini Christiano Fides nisi pro regula morum ei servist. Insanit, qui dubitat de veritate Doctrinæ, quam revelavit DEUS; tot Martyres suo signârunt sanguine; tot scriptîs, atqué signîs firmàrunt Confessores; ipsi toties cæterá mendaces spiritus, contrá, quám vellent, confessi sunt. Sed is vel maximè desipit, qui veram credit hanc esse doctrinam, & ita porrò vivit, quasi falsam esse sciret. Aliter credere, & ali-

aliter vivere, dæmonum eſt.

3. Fides ergò deinceps, mearum erit actionum regula, vitæ norma. Quod condemnat illa, damnabo, quantumcunque reluctetur natura. In occasionibus, Evangelij Maximas mundi principiis opponam. Quid dicit Mundus? Cedendum eſt respectui: parendum inclinationi: ferendum nihil. Quid docet JESUS Chriſtus? serviendum soli DEO: ferenda propter Deum omnia. Uter melius?

ùs? An Chriſtus verax? an mundus mendax?

Age gratias DEO, quòd in vera vivas Eccleſia, tractimque Symbolum Apoſtolicum volve, tanquam solennem fidei profeſſionem facturus.

Adauge nobis fidem. *Luc.* 17.

Quid prodeſt, si quis Catholicè credat, & gentiliter vivat. *Petrus Damian.*

EXERCITIUM II.

De Fine Hominis.

1. Solus DEUS est noster finis ultimus, qui nos creare non potuit, nisi ad se. Animus dicit nobis, nos non esse factos, nisi pro DEO, dum satiari non potest, nisi DEO.

2. Unicuique tribuendum est, quod suum est. Simus ergo DEI voluntate, cujus sumus naturâ.

Ni-

Nisi spontè nos ei tradimus ut filios, coget nos subesse velut servos. Quidquid agas demùm, sub imperio DEI, vel judicis vivendum est. Quod mavis, elige.

3. Res quævis ad suum tendit finem, agitque; secundùm naturam sibi congenitam. Monstrum foret in mundo Phœbus, si, qui natus est inferre lucem, induceret tenebras. Sic inutile prorsus est cor meum, si pro solo DEO factum, non est solius DEI. Eja anime, exhibe te cre-

atu-

sturam DEI, quæ sit solius DEI. Omnia tua cogitata, dicta, facta quò tendunt? Ah! quàm pauca soli DEO cogitas, dicis, facis! Ut quid terram occupamus, si omnia alia præter illud agamus, propter quod sumus in terra.

3. Statue deinceps DEUM solum in omnibus quærere, nihil ipsi, quod suum est, præripere.

Dominus meus & DEUS meus. *Joan: 20.*

Totum te exigit, qui totum te fecit. *S. Aug:*

EXERCITIUM III.

De Cura Salutis.

1. Negotium salutis est proprium hominis negotium. Aliud quidvis nihili faciendum est. Machinationes Principum, Curiarum consilia, conclusa, bella, commercia, nugæ sunt, & inutiles tricæ. Unicum & maximè necessarium est negotium, servire DEO, suàmque salutem curare. Omne bo-

bonum hominis, omnis perfectio, felicitas omnis in hoc consistit. Homo non est, qui negotium negligit tanti momenti, cujus & incerta est consecutio, & irreparabilis jactura. Quam cæca mens est, quæ vivere semper cogitat, & nunquam cogitat vivere benè: tota fortunis inhiat & nullam curæ partem in negotio felicitatis æternæ ponit? Quid prodest homini, si universum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?

2. Omnes reliquæ creaturæ non sunt factæ, nisi propter salutem nostram. Inutiles fiunt, dum eum in finem non usurpantur, adeoque, cùm primùm homo suæ saluti attendere desinit; Sol lucem, cœli motum, terra fruges, Angeli tutelam subtrahere deberent: vel potiùs omnes cum ipso ad nihilum redigi creaturæ, cùm sit indignus vitâ, qui non vivit DEO.

3. Interea plerique mortalium de nullo minùs, quàm de salute solliciti,

cu-

curant omnia præter salutem. Ex omnibus emolumentum quæritur. Pecunia ne sit otiosa, fœnori locatur: Agri coluntur & vineæ, ut ferant in tempore fructus suos. Omnis deploratur jactura, præter eam, quæ immensa est, & nunquam recuperanda. Quanti pro corpore sumptus, pro anima ne labor quidem impenditur. Quô modô vivendi ostendimus, videri nobis vel animam nostram non esse nostram, sed inimici nostri, sed

vi-

vilis bestiæ: vel nullam nos animam possidere: vel accepisse, ut perdamus.

Propone, tuam maximis etiam impensis salutem accurare, & animum sume, quem Pontif. Benedictus XII. induerat. Is nefas aliquod à Rege flagitatus: Si duas, inquit, animas haberem, unam, O! Rex, tuis gratiis impenderem, sed cùm unica mihi sit, eam tui causâ perdere non volo.

Unum est necessarium. *Luc:* 10.

Ubi

Ubi salutis damnum eſt, ibi jam utique lucrum nullum eſt. *S. Euch:*

EXERCITIUM IV.

De non differenda Converſione.

1. Nimium differs, te tradere Deo. Videris velle manibûs ejus elabi. An igitur malum eſt, bonum eſſe? aut probrô ducis, probroſam vitam abrumpere? Non poteſt

test venustas infinito amore digna, citò nimis amari. Cras, cras. Cur non hodie? cur non hâc ipsâ horâ? nunquid cras faciliùs catenæ meæ dissolventur? Eritne cras minùs durum cor meum? An igitur ignoras à tempore, quod omnia debilitat, malos habitus firmari, dilatis remediîs morbum ingravescere?

2. Quid impedit, quòminùs DEUM ad pœnitentiam intûs & foris hortantem audias? quid absterret? Grave est, vitam de-

deliciîs innutritam invertere, vitiîs inolitîs desuescere. Fateor, si de principio loqueris: nàm verè conanti conversio dulcescit in dies. Et verò, quid facere gravetur peccator, qui Deum adorat crucifixum, qui veniam sperat, paradisum exſpectat? Si quid eſt nobis, erit vel maximè formidandus ille nimius divinarum gratiarum abusus, quem committimus differendo?

3. Differre qui poſſum, incertus de craſtino? An

ego vel unius horæ sum dominus? Quid si numerus meorum criminum hodie completus subitam Numinis proritet vindictam? Exspectat me DEUS, sic Scriptura confirmat: Possimne die crastina ad eum venire, non affirmat. Qui pœnitentibus veniam promisit, diem crastinam non spopondit. Fortè tempus erit adhuc, fortè non erit. Omnis expers est rationis qui salutem in casibus fortuitis fundat & constituit.

Dies

Reflecte mentem ad illud tempus, quo differs te DEO tradere, & ad discriminis, in quo versaris, aspectum contremisce.

Dixi, nunc cœpi. *Ps. 79.*

Nulla satis magna securitas, ubi periclitatur æternitas. *S. Gregor.*

DIES SECUNDUS.

EXERCITIUM I.

De Mórte.

1. Meritò formidat mortem, qui malè vivit. O! quæ reddenda ratio post vitam mundanam & sensualem! Quantus mœror, omnes quærendæ salutis occasiones perdidisse! In peccatis su-

suis, in DEI odio mori: o! mors terribilis! O! momentum funestum, quô finiuntur gaudia temporis, & incipiunt pœnæ æternitatis.

2. Quid vellem in hora mortis fecisse, nunc agam idipsum, ne, non fecisse, me tandem pæniteat. Pretiosum est tempus, quia incertum. Quodlibet vitæ momentum esse potest ultimum. Quò vixeris diutiùs eò morti viciniores. Sed & juvenis sponsus sæpè tumulum in thalamo reperit.

Certa mors est, dies & genus mortis incertum. Cave, ne te inveniat imparatum.

3. Quàm sunt viventis & morientis diversa de mundi bonis judicia! Quid terra sit, apparet, cùm relinquenda est. Mors consultorum optimus, larvas rebus detrahit. Quò migrabit hæc venustâs, hæ divitiæ, hoc gaudium, ille plausus & honor? Quod moriens format de omnibus hisce judicium? Ah! quàm exiguus apparet mundus ad lucem il-

lius facis, quæ nos in agone illuminat. Aſt, dolor! errori corrigendo tempus non ſuppetet.

Expende, quid ſit, de quo potiſſimùm tibi metueres, ſi nunc moriendum foret, eique quàm citiſſimè potes, occurre. Aſſueſce ſic actiones obire ſingulas, velut poſt quamlibet moriturus, præcipuè Confeſſionem & Communionem.

Unô tantùm gradû, ego morsq; dividimur. 1. *Reg.* 20

Chriſtiano Craſtinum non eſt. *Tertull.*

EXERCITIUM II.

De Judicio Extremo.

1. O! Supreme Judex! miser ego siſtendus sum aliquando tribunali tuo judicandus, prout gesſero hac in vita sive bonum sive malum! Huic veritati fidem habeo tam firmam, vivàmque, velut tuba jam jam insonuiſſet, mortuos suscitatura.

2. Quid dicam? Ubi meis & omnium oculis patebunt omnes cogitationes meæ pessimæ, facinora sceleratissima? O! tremenda dies illa, dies iræ Domini, dies magna & amara valdè, quando cœli movendi sunt & terra! Quid sum miser tunc dicturus, cum vix justus sit securus? O! tremendum judicium, in quo nec occultatio criminis, nec excusatio locum habet deprecatio non auditur, appellatio non conceditur!

3. Quam, sententiam impœnitens peccator exspectas ab inexorabili Deo? O fulmen horrendum, *Ite maledicti*: Et quò ibunt Domine, isti à te maledicti? in quem se mundi angulum recondent? in ignem æternum. O! funestissimum exilium! avelli à DEO, à DEO maledici, cum dæmonibus pati, vah! qualis hæreditas.

Adverte, cujus te vel maximè puderet, si modò judici Deo sisterêris? & ubi sollicitaris ad peccandum, quia

quia nemo videt, memento videre Judicem, qui revelabit omnia, etiam secretissimos cordis motus, pœnitentiâ non expiatos.

Ante faciem indignationis ejus, quis ſtabit? *Nahum, 1.*

Væ etiam laudabili vitæ hominum, si remotâ misericordiâ discutias eam. *S. Aug.*

EXERCITIUM III.

De Inferno.

1. Quantùm nos terreret infernus, si lamentabiles damnatorum clàmores audire daretur! Suspirant, gemunt, ululant mediis in flammis, ut belluæ feroces. Accusant se de peccatis, deflent, detestantur, sed serò nimis. Eorum lachrymæ ignem, quò nunqam con-

su-

sumendi torrentur, accendunt, non extinguunt. Pœnitentia damnatorum, quàm crudelis es, & quàm inutilis!

2. DEUM nunquam intueri: igne infernali, cujus noster umbra est, æternùm uri: omnis generis tormenta sine ulla respiratione aut consolatione simul perpeti: Dæmones in oculis, furorem ac desperationem in animo semper habere, qualis vita!

3. Frendent infelices illi, tot à se neglectas obtinendæ salutis occasiones.

Præ-

Præteritoruui gaudiorum ac voluptatum memoria vehementissime præsens eorum tormentum acuit. Nihil verò cruciat illos magis, quàm quòd suâ culpâ perditi, DEI recordationem excutère non possint.

Descende vivens in infernum, ex damnatis quære, quàm miser eorum sit status? quid eos illuc præcipites egerit? eorumque damnô disce DEUM timere, ac periculum, in quo versaris, formidare.

Quis

Quis poterit habere de vobis cum igne devorante? *Isai:* 33.

Ardor gehennæ ardorem exstinguit luxuriæ. *S. Isidor.*

EXERCITIUM IV.

De Æternitate Pœnarum inferni.

1. An poteſt ulteriùs divinus se rigor extendere, quám, ut gaudia tam fluxe, suppliciis nunquam terminandis castiget: Eſſe infelicem, quamdiu DEUS erit DEUS, heu quanta infelicitas! An non satis eſt, summos eſſe damnatorum

cru-

crucistus, ut esse oporteat etiam æternos! Unius aviculæ punctura, (quàm leve malum!) si duraret semper, evaderet intolerabile. Quid igitur futurum?

2. O! æternitas! æternitas! si damnatus totô funderet sæculô non nisi unicam lachrymulam, ubi tamen tot lachrymas effudisset, quot omnium fluviorum ac marium alveis implendis sufficerent, post tot annorum milliones non plus profecisset, ac si pœnarum æternitatem ho-

diè primùm inchoaret. Omnes aëris atomi, littorum arenæ, sylvarum folia, animantium pili. numerando finiuntur; non decrescit æternitas, quantos quantos annorum milliones ab ea subtraxeris.

3. Damnati non tantùm per omnem æternitatem acerbissimè cruciantur, sed eos ipsa cruciat singulis momentis æternitas. Æternitas ipsis semper objicitur, in omnes eorum pœnas ingreditur; semper animô volvunt: quos patimur

mur cruciatus, nunquam finientur. O! cogitatio crudelis! O! status lamentabilis; æternùm lugere, æternùm uri, frendere æternùm, ac furere! Ah, si hoc ita, velut damnati concipiunt, caperemus!

Elice actum fidei, de pœnarum æternitate, quibus peccatum mortale vel unicum justitia divina punit. Horrendum hominis malum est, infelicem æternitatem non nisi per experientiam propriam edoceri.

Ibit homo in domum æternitatis suæ. *Eccl:* 12.

Momentaneum quod delectat; æternum quod cruciat. *S. Augustinus.*

DIES TERTIUS

EXERCITIUM I.

De horrore Peccati.

1. Quanta jactura est, Deum perdidisse! Se credunt infelices, qui, bonis ex se caducis per litem, aut aliud infortunium exciderunt; quid erit igitur, infinitum bo-

num perdidisse? Infelix anima, quæ DEUM amittit peccando! At infelicior, quæ cætera perdita quærit, de solo DEO amisso non dolet.

2. O! peccatum, quàm es frequens inter homines, ac quàm ignotum simul! Ludendo jocandoque te reum facis execrationis divinæ: quàm serius est iste lusus, jocus quàm infacetus; DEUS, etsi merus amor, odit peccatum infinitè; nec minùs peccatorem. Parum odisse, est parum mali

vel-

velle: ad mortem odisse, eſt velle mortem: sed infinitè odiſſe, eſt ſic odiſſe, ut nequeat comprehendi. Quid timebis tandem, obſtinate, ſi horrendum iſtud DEI summè potentis odium non formides?

3. Spectaculum horrore pleniſſimum eſt spectaculum montis Calvariæ. Interim animæ divinâ gratiâ spoliatæ ſtatus horribilior eſt illâ morientis in ligno cataſtrophâ. JESUS non moritur, nisi ut peccatum exirpet. Plus ab-

horruit à peccato, quàm à supplicio.

Concipe verum de peccatis dolorem. Inter omnes iacturas sola gratiæ iactura deflenda est, quia hæc unica per lacrymas resarciri potest.

Quem fructum habuistis in illis, in quibus nunc erubescitis? *Roma 6.*

Væ animæ audaci, quæ speravit, si à te recessisset, se aliquid melius habituram. *S. Aug.*

EXER-

EXERCITIUM II.

De fuga peccati venialis.

I. Quis poterit inire numerum venialium noxarum, in quas per omnem vitam incidisti? Credis, quòd ideo leves sint, quia multæ sunt? At nôsti Theologorum esse sententiam, si mortales omnes unius jocosi mendacioli beneficiô salvari possent haud tamen probaturum esse

DEUM, fieri malum intuitu nostro tam tenue, ut eveniat bonum tantum. Et tu propter nugas, respectus, & timores humanos bibis, velut aquam, iniquitatem?

2. Leves excessus sæpè sunt periculosi, sternuntque viam ad graviores & denique ad exitium sempiternum. Nimiùm tibi ipsi præfidis, cùm putas testaturum in parvis, in grandia non prolapsurum. Non es constantior, nec sanctior Davide, quem levis aspectus in amores im-

impuros, & cædem innocentis protraxit. Quamvis & hoc servile sit ingenium, vitare tantum ea, quæ sub capitis pœna prohibentur, cùm filii vel minima vitent, quôd DEO ita gratum esse sciant.

3. Peccatum etiam leve non manet impunitum. Nisi pænitens hac in vita lachrymis, DEUS judicans igne post hanc vitam expiabit. Dic, quô pretiô vivus exuri velles? Nullô, inquis. Et tamen huic te periculo toties ob exigua sensuum oblectamen-

men:

menta exponis? fervorem imminuis, divinam tibi, tuisque benedictionem subtrahis.

Si sapis, nihil æstima parvum, quò scis magnum, imò ter maximum, & optimum DEUM offendi.

Qui spernit modica, paulatim decidet. *Eccl:* 15.

Mens Deo dicata sic caveat minora vitia, ut majora. *S. Bern.*

EXER-

EXERCITIUM III.

De usu temporis.

1. Ubi sunt dies vitæ tuæ? nunquid transierunt ſicuti fumus, qui disparuit. Ex tot annis vitæ, mediam partem somno, tertiam negotiis, luſibus, vitiis dedimus, vix milleſimam DEO. Tam brevis eſt hæc vita, quam tamen ita prodigimus, quasi vel nunquam

illa

illa finiretur, vel in ea nihil agendum reſtaret.

2. Pretium temporis noverunt, qui amiſerunt. O! ſi damnatus Epulo vel unicum haberet momentum, quàm illud impenderet fructuosè. Veniam Petrus, gratiam Paulus, Latro gloriam lucrati sunt tempore non multo. Tu nundinarum obſervas tempus accuratè, meritorum occaſiones negligis. Erit fortè, cùm inducias flagitabis usque manè, sed tempus non erit ampliùs.

3. Ille dies non est optimè collocatus, quo negotia tua maximè promovisti, divitias plurimùm accumulâsti: sed ille, quo plus meriti comparâsti, DEO pleniùs satisfecisti. Sic age quâvis horâ, ut quid agas rogatus, verè subdas: DEO, saluti, æternitati laboro.

Alte animo tuo imprime: Tempus omne, quod propter DEUM non impendis, esse perditum: sed & consociis tuis otiosè confabulantibus inclama: Amici, diem perdimus.

De-

Deus nemini dedit spatium peccandi. *Eccl:* 15.

Vacat tibi, ut Philosophus ſis, non vacat tibi, ut Chriſtianus ſis. *S. Paulus.*

EXER-

EXERCITIUM IV.

De usu Gratiarum.

1. Nullam habemus gratiam, nisi quam sanguinis sui pretiô nobis comparavit JESUS, & pro nobis à Patre petiit exspirans in Cruce. Hinc datam è cœlo cogitationem bonam negligere, piam inspirationem suffocare, est JESU Christi sanguinem proculcare, est mor-

mortis Domini fructum inutilem facere.

2. DEO sumus obstricti, non eas tantùm ob gratias quas obtinuimus, sed & ob illas, quas elargitus esset, nisi posuissemus obicem. Lucente Sole si fenestras oppandimus, non ille radios à nobis, sed nos avertimus, in quorum libertate positum erat, iis uti.

3. Fortè plures anni sunt vicenîs, quibüs ad pium opus instigamur, & nondum obsequimur. Quamdiu scholam S. Spiri-

ritûs frequentabimus absque profectu? toties invitamur promissis, minùs urgemur: & præstamus nihil. Crede mihi, exactus Creditor est DEUS. Exiget abs te talenta cum fœnore. Cur pecuniam Domini tui abscondis?

Age gratias Spiritui Sancto, pro omnibus, quas tibi largitus est, gratiis. Pete veniam de neglectis. Audi modò, quod suggerit, & time, ne tibi toties surdo nihil porro loquatur.

Cui multum datum est, multum quæretur ab eo. *Luc:* 12.

Gratiam sequitur judicium. *S. Basil.*

DIES QUARTUS.

EXERCITIUM I.

De usu Sacramentorum.

1. Sacramenta, canales sunt, per quos pretiosus sanguis, & merita Christi Domini ad nos devolvuntur. Scaturigines sunt gratiarum saluti nostræ maximè necessariarum. Qui Sacramentis abu-

abutitur, Christi merita reddit inania, sibique salutem facit impossibilem.

2. Abuti Sacramentis, est eorum effectum per malam ad ea dispositionem impedire. Quanti causa timoris est, tot fecisse confessiones sine ulla conversione! Cibô toties refectum esse, vitam nihilominus ducere brutalem! Christianus, qui vel semel dignè sacram Eucharistiam percipit, pares Martyrio subeundo vires accipit. Quid cogitas?

3. Quod maximè dolendum eſt, dum Chriſti Domini corpus absque vero peccatorum dolore suscipimus, judicium nobis secundùm Pauli verba manducamus, & noſtram, ut ſic loquar, incorporamus damnationem. Quid ages, cùm erit reparatio facienda JESU Chriſti sanguini, toties indignîs & sacrilegís communiobûs profanato?

Conſidera, quam ſint defectus Confeſſionum & Communionum tuarum, & confer cum diſpoſitione Sancta

cta cujusdam animæ, sic ad ea mysteria se conferentis, velut iis perceptis subitò esset Judici sistenda.

Probet autem seipsum homo. *1. Cor. 11.*

Pœnitentibus dico, quid prodest, quia humiliamini, si non mutamini. *S. Aug.st:*

EXER-

EXERCITIUM II.

De Sacro.

1. Sacrum eſt repræſentatio ac renovatio Sacrificii Crucis, fitque in templis quotidiè, quod in Calvaria factum ſemel. Nihil DEO gratius fecero, quàm ubi DIvino huic Sacrificio adſtitero. Ut verò interſim Chriſtianè. Sacerdotis me intentionibus jungere meas oportebit,

bit, & DEO Patri Filium offerre, vel potiùs cor meum Christi cordi unire, simulque præsentare.

2. Deum singulis penè momentis offendimus, & pœnas infinitas nostris promeremur criminibûs Quomodo justitiæ DEI satisfiet, nisi domini nostri cruciatus in supplementum offerimus? Omnes pœnitentium austeritates, omnes Martyrum cruciatus, omnes miserorum afflictiones, vel minimum peccati debitum extinguere

re non possunt sine Crucis Sacrificio, cujus merita nobis per Missæ Sacrificium applicantur.

3. DEUS tot in mundo scelera pati non posset, nisi in medio Urbium perditissimarum toties Filium suum ad aras nostras immolatum cerneret. Hujus amandissimæ victimæ aspectus vibratum justitiæ gladium inhibet. Si crimina nostra vindictam clamant, effusus JESU Christi sanguis misericordiam reposcit, & impetrat. DEI Filium sub hoc vi-

ctimæ ſtatu sæpiùs adoremus, & oblationes noſtras ei deferamus. Quàm nobis, & ipſi probrosum eſt, quòd toties in templis solus relinquatur, dum aulæ Principum mundanorum turmîs Procerum inundantur.

Statue sacrum audire quotidie, idque, cum omni debita Sacrificio tam auguſto reverentia. Sic ad templum velut ad Calvariam accede morienti Chriſto adſtiturus.

In omni loco sacrificatur, & offertur Nomini meo oblatio munda. *Malach:* 1.

Tunc verò pro nobis hostia erit DEO, cùm nosmetipsos hostiam fecerimus. *S. Gregor:*

EXERCITIUM III.

De Eleemosyna.

1. Quàm Christo Domino sumus obligati, quòd nobis occasionem sibi benefaciendi præbuerit, substitutîs in sui locum pauperibûs. In Eucharistia est, ut adorationes nostras excipiat, seque fidelibus præbeat in cibum. Est in pauperibus, ut nostram commiserati-

tionem eliciat, & á fidelibus nutriatur. Beatus homo, qui Christo Eleemosynam donat; infelix, qui negat. Cani tuo præbes alimenta, JESUM crucias inediâ? Quanta hæc injuria! barbaries quanta!

2. Quod Magnatibus impenditur, ut plurimum perditum est; quod DEO, nunquam. Omnia reddit cùm fœnore; liberaliter compensat etiam haustum frigidæ. Luxus, lusus, dissolutio, ingluvies mille domos redegit ad incitas;

Ele-

Eleemosynam nullam. Singularis ars est acquirendi bona, egenis benefacere.

3. In die judicii juxta mensuram & numerũ Eleemosynarum judicabimur. Quid tot parci Euclíones accusationibus pauperum, Christi Judicis exprobrationibus respondebunt? Ite maledicti in ignem æternum, quia esurivi, & non dedistis mihi manducare; nudus fui, & non me coöperuistis &c. Animus in pauperes durus, est animus reprobi; benignus in pauperes, prædе-

destinati. Quid poterit contra nos dicere Judex noster, si vestes, panes, pecunias nostras suis in manibus conspiciet? Non est, quòd judicem formides, si causam tuam pauperes egerint.

Considera, quem geras in egenos animum? An velut Christi fratres, & membra aspicias & tractes.

Fœneratur Domino, qui miseretur pauperis. *Prov. 19.*

Da-

Date omnibus, ne, cui non dederitis, ipse sit Christus. *S. Aug:*

EXER-

EXERCITIUM IV.

De Exemplo.

1. Plures animas malum exemplum damnavit, quàm omnes unquam sancti perduxerint ad salutem. Si pateret infernus, vix una foret anima quæ non huic, aut illi suam adscriberet damnationem. Jubemur inimicos diligere, cur animas nobis amicas occidimus? Qui

usque adeò fuit infelix, ut animas DEI sanguine redemptas in damnationem pertraxerit habet, quod meritò suæ saluti timet Quid â Christo JESU sperare possumus, ubi, quod tanti ei constitit, ipsi præripuimus?

2. O! Patres & Matres, qui parûm vivitis Christianè! Præstaret nunquam fuisse natos, qui sunt è vobis liberi! Vitam iis mortalem datis, & eripitis immortalem? Quando suam illi beatitudinem in die judicii repo-

scent

scent à vobis, quid respondebitis?

3. Induamur Dominum nostrum JESUM Christum: Ejus Spiritus, regimen, virtutes, vivendi norma in nobis agnoscantur; ut ex intuitu nostri nascatur ejus recordatio. Non minùs fraternæ saluti per vitam exemplarem, quàm per scandalosam fraternæ damnationi conducimus.

Adverte, quid in te sit, quod offensionem proximo præbere possit, & cave, ne criminum alienorum pondere

opprimaris, satis à mole proprio ingravatus.

Væ homini, per quem scandalum venit. *Matth: 8.*

Pro tantis reus, quantos secum traxerit in reatum. *Salvianus.*

DIES QUINTUS.

EXERCITIUM I.

De præsentia Dei.

1. DEUS ita me nunc aspicit, ut si solus in mundo forem: Vel potiùs in me resîdet, velut oculus infinitè illuminatus, qui me observat in omnibus, cui nihil non perspectum evadit. Eâdem me visione videt,

quâ semetipsum comprehendit, tamque forti ac intentâ mentis applicatione fertur ad me observandum, & funditùs perspiciendum, quasi cessaret â propria sui contemplatione. Hoc ego credo, & DEUM ita in me præsentem & agentem adoro?

2. Millies mihi probrosius est, si peccata mea divinis oculis appareant, quàm si mundo universo palàm exponerentur aspicienda. Vellèsne coram famulo patrare, quod in Regis Regum conspectu

facere non erubescis? Quæ cæcitas! adeò mundi oculos horrere & Divinos tam parùm vereri?

3. Omnes noctis tenebræ non sunt adeò densæ, ut nos oculo Divino tegant. Loca desertissima, recessus obscurissimi divina pleni sunt Majestate. Frustra hominum consortia fugiuntur & oculi. Ubiquè DEUS reperitur.

Enitere DEI præsentis memoriam animo tuo semper impressam haberè. Remedium est contra peccata præsentissimum: DEUS me vi-

videt. Hoc sufficit, ut dum fervet passio cohibeamur.

Oculi mei semper ad Dominum. *Psalm.* 24.

Si peccare vis, quære ubi non te videat DEUS, & fac quod vis. *S. Aug.*

EXERCITIUM II.

De confidentia in Deum.

1. Homo confidit sanitatem suam medico, litem advocato, vitamque, si cæcus sit, puero vel cani. Et erit difficile nobis nostra committere DEO?

2. Providentia Divina formicas etiam & culices alit, & tegit, cur formident animæ ad imaginem DEI creatæ, & Christi

JESU sanguine redemptæ? DEUS paganos, sui ignaros, nutrit: gratiis cumulat, erga sacrosanctum Nomen suum blasphemos; Quid pro Christianis se honorantibus, atque amantibus non faciet?

3. Res nostræ multò meliùs in DEI manibus, quàm in nostris sunt positæ. Illum sinamus agere, Pater est. Efficiet ingens ejus erga filios amor, ut ubique nobis consulat. Nobis suam adstipulatus est protectionem,

nem, verbô non deerit. Cælum priùs & terra peribunt, quàm DEUS hominem in se confidentem perire sinat.

Examina cor tuum, an Christi meritis & Divinæ bonitati sine metu confidat.

DEUS meus es tu: in manibus tuis sortes meæ. *Psal.* 30.

Projice te in eum: non se subtrahet, ut cadas. *S. Aug.*

EXERCITIUM III.

De diffidentia sui.

1. Nihil habet homo seipso timendum magis. Infirmitas propria plus ei timoris, quàm omnes infernæ potestates incutere debent. Unô suspiriö, unô aspectû prosterni potes. Adam peccavit: Salomon DEI oblitus est: S. Petrus Christum Dominum abne-

gavit. Quid arundinibus fiet, si cedros minimus venti flatus terræ allidat?

2. Homo sæpissimè non lacessitus vincitur: Nostræ passiones, nostrique sensus omni momentô in nos conspirant. Ipsum cor nostrum est inimicorum omnium maximè damnosum. Qui persecutionibûs prosterni non poterant, in deserto suâ sponte lapsi sunt. Postquam Tyrannos & dæmones viceraut, suis cupiditatibus succubuerunt.

Ca-

Cave, ne tibimetipsi nimium blandiaris.

3. Sanctissimi viri ad primam de rebus animæ suæ considerationem intremuêre. Auditi sunt frequenter suspirare Anachoretæ, ac pœnitentes in hora mortis, de formidandis justitiæ divinæ decretis, quid essent, aut quid esse possent ignari, cum metu, ac tremore suam operabantur salutem. Unicum momentum potest sanctum in reprobum convertere.

Ita-

Itaque dic cum S. Philippo Nerio: Domine, cave tibi à me hodie, nam si me mihi relinquas, te prodam. Prævide occasiones, easque periculo maxime obnoxias putâ, à quibus nihil tibi timendum arbitraris.

Qui se existimat stare, videat ne cadat. 1. *Cor* 10.

Quamvis sis in tuto, noli esse securus. *S. Aug.*

EXER-

EXERCITIUM IV.

De respectibus humanis.

1. Mundus loquitur? sine loqui & obloqui: Stultorum discursus, quò minùs sapias, efficere nòn debent. At, quid dicent homines? Diceris DEUM præ hominibus timere: Etiam solutissimæ vitæ mortales te clam æstimabunt & sibi dicent: hoc te meritò

fa-

facere. Porrò quid interest, quæ de te dicantur: dummodo satisfeceris officio tuo, nec DEUS aliud à te requirat.

2. Quale dedecus est! Erubescere Evangelium, & ejus sequelam sibi ducere pudori! Honorari credimur, cùm gentilitios Principum colores gestamus, & insignia Christi palam ferre verecundamur? Villissimi artifices sui faciunt operis professionem publicam, & Christianos pudet videri Christianos? Qui filium

DEI

DEI coram hominibus erubuèrit confiteri, erubescet & illum ipse confiteri coram Patre suo.

3. Et verò, sanctissime JESU, erubescendum aliquid infame tuum est nomen? aut probrosum. Maximas tuas & exempla tua consectari? Gloriantur impii se blasphemos, commessatores, impudicos esse, te hominem esse frugi pudebit? Quidquid frendeat mundus & Erebus, honestissimus est is mundo, qui DEO fidelissimè servit, & qui apertis-

tissimam altissimámque facit eidem serviendi professionem.

Pete à te ipso. an illud mundi phantasma te non absterreat ab officio hominis Christiani?

Non erubesco Evangelium. *Rom.* 1.

Quid times fronti tuæ, quam signô crucis armâsti? *S. Aug:*

DIES SEXTUS.

EXERCITIUM I.

De amore Dei.

1. DEUS ita dilexit nos, ut Filium suum unigenitum daret. Si quid habuisset melius, dedisset. Nunquid sat carò emitur amor noster, si hêc ematur pretiô? Finita boni-

tas sui amorem provocat! non amavero infinitam? Ah! an quia est infinita, desinit esse amore digna?

2. DEUS meum reposcit amorem; Estne mandatum nimis rigidum, venustatem infinité amabilem diligere? flagitat, ut amem ex toto corde; pro tanto DEO tam vile cor rependere, an existimas iniquum? sed qui dicit totum, nihil excipit: quamlibet partem dederim, nisi totum donavero, nihil do.

3. Si finiri posset æternitas, etiam Dæmonum judiciô, inferni pœnis emi posset gratia Deum amandi. Nullus damnatorum est, qui se beatum non existimaret, si post innumera dolorum, sæcula, unicum amoris actum posset elicere. Potes, si velis, & nullo quidem dolore Deum amare toties. Id posse, & non facere, malum est infernô majus.

Abjice omnem amorem alium ab amore DEI, quàmquè potes intensissimè & sæpius.

pissimè DEUM dilige super omnia.

Si charitatem non habuero, nihil sum. 1. *Cor.* 13.

Si amare pigebat, redamare non pigeat. *S. Aug.*

EXERCITIUM II.

De amore Christi.

1. Nihil unquam tanti constitit, quanti anima mea, cujus pretium fuit vita divina. Infernum promeritus fueram: Dæmon, & omnes creaturæ meorum criminum vindictam exposcebant: Nihil exaudivit DEUS, quàm Cor JESU, quod pro me gratiam flagitabat, &

& ne flagitaret gratis, pro me redimendo guttas omnes sanguinis effundebat. Unde, licet Dei Creatoris mei non essem, forem tamen Jesu Christi Redemptoris mei. Minimum, quod præstare teneor, est, ut acceptæ gratiæ gratus existam, si vitam pro vita non rependero, amorem saltem amori referam.

2. Dum cani os exsuccum porrigo, pro bono tam futili suum mihi reddit obsequium, fidelitatem & custodiam. JESUS

Christus sua merita, gratias suas ; suum etiam sanguinem mihi largitus est, & etiamnum sine affectu perduro! Disce ingrata anima, disce, vel à bestia tui partes officii : Canis tuus, judex tuus est, & instructor: Cujus, si ductum, non sequeris, non ratione tantùm, sed etiam sensû cares.

3. Amicis cæteris animum sat facilem ostendimus, eorum in nos officia mutuis obsequiîs non demereri, minus urbanum ducimus. Solus igitur

Chri-

Christus erit, qui nos induratos & ingratos experiatur? Et quis amicorum nostrorum pro nobis crucifixus est?

Pete Christi amorem ab ipso Christo, qui nequit amari sine sua gratia.

Si quis non amat Dominum ~~nostrum~~ nostrum Jesum Christum, anathema sit. 1. *Cor.* 16.

Si totum me debeo, pro me facto, quid addam pro refecto, & refecto hôc modô? *S. Bern:*

EXERCITIUM III.

De Amore Proximi.

1. Qui proximum verè non amat, nec Deum amat verè. Quidquid egerimus boni, nihil egimus, si non amavimus fratres nostros. Ipsum Martyrium sinè dilectione proximi DEUS aversatur.

2. Hoc est mandatum meum, ajebat Jesus, ut sicut ego dilexi vos, ita

&

& vos invicem diligatis. Licet in homine nihil esset amore dignum, nisi quòd à Christo fuerit dilectus, nonne sufficeret, ut eum amares ex corde. Delicatus fuero, si id amare non possum, quod Salvator meus plus seipsô dilexit.

3. An sic omnes diligo, sicut dilexit me JESUS? ut pro singulis, etiam infimæ sortis hominibus, paratus sim fortunas & vitam profundere? O! raram in Christi fidelibus pietatem? & tamen

hæc est Christi, ac verorum Christianorum pietas.

Excita in te affectus teneros erga eum, quem tam tenerè JESUS amavit, & propone, nihil agere, quod lædat proximi charitatem.

Qui diligit proximum, legem implevit. *Rom.* 13.

Dilectio sola discernit inter filios Dei & filios Diaboli. *S. Aug.*

EXER-

EXERCITIUM IV.

De amore Inimicorum.

1. Christianæ fidei tam est propria charitas, ut & inimicos diligere teneamur JESUS Christus & præceptum dedit & exemplum. DEUS est, qui præcipit, & paremus inviti? DEUS suæ mortis ignominiam & diritatem tortoribus dimittit, & nos fratribus nostris le-

ves

ves injuriolas remittere non poterimus?

2. Dimittite, & dimittetur vobis. Non parcenti non parcet DEUS. Christianus, qui vindictam spirat, quoties Orationem Dominicam recitat, toties ore se proprio condemnat. Vel amandi nobis sunt inimici nostri, vel nos ipsi nobis odio habendi.

3. Duo Christiani odiô sese invicem insectantes, non videntur ejusdem esse religionis. Quomodò enim easdem aras accedant, eundem cibum manducent, idem

idem cœlum & eandem sperent æternitatem, qui se mutuò nec ferre, nec aspicere possunt. Solos Dæmones odisse licet, & non est, nisi damnatorum mutuîs sese odîis conficere. Vindictæ spiritus, malignorum Spirituum character est.

Quam ergo indignum est homine Christiano, odisse, & persequi eum, pro quo Christus mortuus est?

Qui odit fratrem suum, homicida est. 9. *Joan:* 3.

Vindicari vis Christianus ? nondum vindicatus est Christus. *S. Aug.*

DIES SEPTIMUS.

EXERCITIUM I.

De imitatione Salvatoris nostri.

1. Primus homo periit, quòd DEI similitudinem affectaret: Modo salvari nemo potest, nisi Filio Dei similis evadat. Ex quo Deus homo factus

est,

eſt. exemplar vitæ se nobis exhibet, cui noſtram conformemus. Chriſtus prædeſtinatorum Caput eſt. Reprobus eſt omnis, qui non eſt ei ſimilis.

2. Mundi novitates tantà curâ inquiruntur: in Chriſti vitam nulla fit reflexio. Suorum Principum mores etiam fœdos æmulantur aulici, suorum præceptorum defectus imbibunt discipuli. An unquam Chriſti Domini mei, Magiſtri mei virtutes imitari seriò cogitavi? Pro pudor! me nec pedem

moviſſe, ut ejus veſtigia ſequerer! Quàm triumphat Dæmon, ſe plures habere aſſeclas, quos perdat, quàm Chriſtus ſequaces numeret, quos coronet!

3. Quid dicam in die noviſſimo, cùm Chriſto exemplari conferetur imago vitæ, quam pinxi? ubi ejus humilitas meo faſtui, ejus vulnera meis voluptatibus, ejus manſuetudo meis furiis opponetur? Ah! quale monſtrum, Chriſtianus absque Chri-

ſti moribus! Baptiżatus, & Dæmonis mancipium! sub crucis vexillo carnis aſſecla: Vel igitur & baptismo tuo & Chriſtianæ profeſſioni abrenuntia, vel etiam tuam vitæ Chriſti Salvatoris conformem redde. Aut nomen muta, aut mores.

Putasne quòd ex actionibus tuis Chriſti discipulus agnosci poſſis? Ubi veſtigium aliquod in te Filii DEI relucet?

Magiſter sequar te, quocunque ières. *Matth.* 8.

Sine

Sinè causa sum Christianus, si Christum non sequor. *S. Bern:*

EXERCITIUM II.

De pietate erga Beatam Virginem.

1. Meritò mihi cor è fibris evulsero, si geram illud erga Mariam indevotum. Quisquis illam non amat, nec vivere meretur, nec amare quidquam. Non potuit DEUS puram creaturam hâc meliorem condere. DEI Mater est, ut possit; Tua

Mater est, ut velit tibi prodesse. Quin igitur salutas, obsecras, veneraris, diligis Mariam?

2. Si sensus omnis, omnis ardor pietatis, quod DEUS avertat, in me refrixerit, amoris tamen in Mariam scintillas fovere connitar: Scio fore, ut illius ope conversionis veræ gratiam consequar. In omnibus periculis, persecutionibus, tentationibus, sub tuum præsidium confugiam, o! Maria: Licet propè stygi immersus, in te sperabo, Regina cæli.

Perire non poteſt, qui brachiis tuis immoritur.

3. Ut se tibi monſtret Matrem, exhibe te filium. Ille usus Officii Mariani laudatissimus apud multos defloruit; Corollæ rosarum Marianarum ferè tantùm in manibus illiteratorum circumferuntur. Ita Chriſtianus, cui DEUS moriens suam Matrem commendavit, recipit in sua? Tunc te perditum arbitrabor, cùm Mariæ servire deſierìs.

Con-

Consecra te totum de novo Mariæ, ejusque servitio mancipatus; dic ex animo:

Dominare tu nostri, & Filius tuus. *Jud: 8.*

Maria! O! Nomen, sub quo nemini desperandum. *S. Aug:*

ÆXERCITIUM III.

De imitatione Sanctorum.

1. Præter duo luminaria magna JESUM & MARIAM, DEUS tot Sanctos, quot stellas, in mundo posuit, ut essent tibi viæ duces, ac comites ad terram sanctam. An attendis? an sequeris? lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladii mortui sunt.

En

En quanta ab aliis passi! circuiêrunt in melotis, egentes, afflicti. En quantam sibimetipsis vim intulerint, ut pervenirent ad sanctitatem! Tu sanctus esse vis sinè labore, sinè dolore, nullô negotiô tuô, per solam DEI gratiam.

2. Sancti fuerunt ex eadem massa, qua nos sumus. Elias erat homo similis nobis, passibilis, sed & multi primùm peccatores, Mathæi, Magdalenæ, periculis peccandi proximis expositi, tentationibus internis externisque

fatîgati. Quales nihilominùs per cóoperationem cum DEI gratia evaserunt? Tu quem te futurum speres, sic agendo ut agis? æmulare charismata meliora. Quantumvis infirma sit natura, gratia Domini confortabit eam.

3. Nemo repentè fit sanctus. Suos habet gradus perfectio. Si volare non potes ad ardua repere tamen potes à minimis ad majora; si quot mensibus unum exscinderes vitium, unam animo virtutem insereres, sub an-

anni finem jam fores inter exempla. Quid aliud abs te postulant Patroni menstrui? quorum sanctimoniam mirari potes, imitari debes.

Vitas Sanctorum diligenter evolve, illorumque mores in te effinge. Patrocinium item eorum assiduè implora, ut habeas eos in necessitatibus amicos.

Imitatores mei estote, sicut & ego Christî. 1. *Cor.* 4.

Quod potuerunt isti & istæ, tu non poteris? *S. Aug.*

EXERCITIUM IV.

De Paradiso.

1. Paradisus O! magnum nomen! qui Paradisum nominat, dicit exterminationem omnium malorum, bonorum omnium congregationem, specimen magnificentiæ DEI, pretium sanguinis Christi, expletionem omnium humani cordis desideriorum, & his omnibus majora. Nun-

Nunquid eò anhelas? Nisi videro conatus tuos, non credam.

2. DEUM intueri clarè; ſicut eſt in se, in gloria sua: Deum amare ſinè mensura & modo: Deum possidere ſinè metu jacturæ, hoc eſt, quod spero. Ah! quatuor tantùm reſtant peregrinationis meæ dies, & tunc morabor æternùm cum eo, quem diligit cor meum!

3. Quid refert, ubi tandem & quomodo his in terris ſimus dummodo per totam æternitatem in glo-

gloria cum JESU & MARIA simus; poterône jure conqueri, quôd felicitas infinita non sinè laboris pretio mihi vendatur! Tot Martyres suo sanguine cœlum emèrunt, & crediderunt intereà, se gratis accepisse. Ah! felix æternitas! si saperent homines, & intelligerent te! Quàm sorderet illis terra!

Excita magnum in te beatitudinis acquirendæ desiderium. Cogitans de paradiso, nihil in mundo vel admiraberis, vel timebis.

Satiabor, cùm apparuerît gloria tua. *Ps:* 16.

Si labor terret, merces invitet. *S. Ber.*

DIES OCTAVUS.

EXERCITIUM I.

De malis tolerandis.

1. Imitatores Christi non sumus, ut diffluamus gaudiîs opibûs abundemus. Si sic vivendum erat, relinquendus fuerat mundus, ut antè sub imperio passionum & opinionum, Chri-

Christiana lex, & vita mortificationem docet & pœnitentiam. Qui crucem non amat, fidei renuntiet.

2. Quid ait Evangelium? Beati, qui lugent. Væ vobis qui ridetis in hoc mundo, pleni solatiîs terrenîs. Hæc est lingua Spiritûs Sancti, quæ multis barbara videtur, & in sola Canada ac Japonia intelligitur: Ubi fideles ad Martyrium festinant. Articulus pœnarum sacrâ paginâ vix non expungendus est in Europa. Credimùsne felitatem hujus vi-

vitæ consistere in lacrymis, & miseros esse divites potentes &c.? Profectò sic obligaris ad hoc credendum, velut ad quidvis aliud.

3. Oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam. Omnes Sancti per viam Crucis, per doloris tramitem ad cœlum pervenerunt. Speras ne gratis id tibi donandum, quod DEI Filio, ejusque sanctis tanti stetit. Crux electorum est nota. Per spineam Coronam aurea obtinetur.

Re-

Reprobus est omnis impatiens. Patiendum est vel in altera vita. O! Domine! Hic ure, hic seca, dummodò in æternum parcas.

Adora Christum crucifixum, & ab eo patientiæ virtutem exora. Si compassus ei fueris, conregnabis.

Qui non bajulat crucem suam, non est mê dignus. *Luc. 14.*

Pudeat sub spinoso Capite membrum esse delicatum. *S. Bern:*

EXERCITIUM II.

De fervore in agendis bonis.

1. O! Si tantô flagrarem Zelô salutis meæ, quantô flagrat ipse DEUS! Qui nihil agit extra se, nisi propter nostram salutem. Omnia Divini cordis desideria, solicitudines, ordinationes eò collimant. Confundere anima tepida, tuæ salutis incuria.

2. Age, quod agis. Opus DEI est: maledictus es si facias negligenter. Dominum contemnit famulus, qui servit deside manu, averso vultu. An vilis merces est, quam spondet operariis? An solvere non vult, aut non potest? DEO laboras, tanto, tàmque fideli Domino! imò tibi labôras. Si parum seminas, parum & metes.

3. Unum opus prò DEI gloria factum, omnium Heroum præclarîs facinoribûs prævalet. Si vani-

nitati tantô insudamus studiô, quantum dabimus æternitati? Vide mancipia Dæmonis, filios hujus sæculi, labori parcunt, si cedunt ulli difficultati, si queruntur de sudòre, quô gratiam Principis; opes, aut honores lucrati sunt, & fortè cum illis inferni pœnas! An vilior Dæmone Christus JESUS? An cœlum infernô postponitur? Ah! infernus posthac meum erit gymnasium: Sic amabo DEUM, ut eum odit Dæmon: ita DEO serviam, uti mundo

servitur, & dæmoni. Verè non est nimium.

Perpende tuas actiones, in quibus maximè tepidus es, & excita te facta reflexione adprimum fervorem, quo servire DEO cœperas aliquando.

Spiritu ferventes, Domino servientes. *Rom: 12.*

Quales impetus habebas ad mundum, tales habeas ad artificem mundi. *S. August:*

EXER-

EXERCITIUM III.

De Conformatione voluntatis cum Divina.

1. Optima fortuna creaturæ rationalis est, velle, quod ejus Creator vult. Anima, quæ non vult, quod vult DEUS, sibi nimium arrogat, DEO plurimum derogat. Velle, ut sit alius rerum status aut cursus, est velle, ut DEUS non sit Domi-

nus. Quidquid contingit, DEO ſic diſponente contingit. An non æquum eſt, approbare, quidquid infinita Sapientia ordinat ſeu conſtituit?

2. Nihil ex divinâ voluntate mihi accidit, quod non ſit in bonum meum. Et licet ipse DEUS pugionem in cædem meam dirigeret, scio manum ejus ex amore Paterno dirigi. Quid eum timeo, qui me diligit? Quid de frigore, aut æſtu conquerar, de morbo, aut bello, de fortunis, aut agris di-

reptis? hæc omnia naturam & nomen mutant, dum per manus Divinas transeunt. Mala tibi videntur, quia nec causas eorum intelligis, nec prævides eventum. Permitte navi cursum, quem tenet, licet in ea remos trahas: est, qui ad clavum sedeat, omnibusque provideat Nauclerus DEUS.

3. Ne postules ea, quæ fiunt, tuô fieri arbitratû. Amor proprius tuum dementat judicium, ut velis tui causá mutari ordinem Universi à DEO tam

tam sapienter dispositum. Tu tibi vitam exoptas, at qui hæreditati tuæ inhiant, mortem tibi, sibique convenientiorem esse judicant. Miles bella, Cives pacem flagitabunt: Nauta ventos, Colonus Solem inclamabit; Quis tot litibus, & abeuntibus in contraria judiciis finem & modum ponet, nisi solus DEUS? Attende potiùs mentem ad ea, quæ tui sunt arbitrii, & hæc, si sapis, emenda: Dementia est, velle componere, quæ non sunt penes te.

Abrenuntia propriæ voluntati, & ora DEUM, ut ejus voluntas in te semper perficiatur.

Ita Pater, quia sic placitum fuit ante te. *Mat. 11.*

Ille placet DEO, cui placet DEUS. *S. Aug.*

EXERCITIUM IV.

De quieta cuiusque. Perseverantia in suo statu.

1. Numquam arridet id, quod sumus: Semper alii esse desideramus. Vir fæminas somniat feliciores, fœmina viros: Maritus de conjugio queritur, Clericus de Cælibatu; Religiosus in sæculo faciliùs, sæcularis commodiùs in Religione sa-

lutem se suam curaturum arbitratur. Nempe obmurmuramus, & magis solliciti sumus, quid agamus: quàm, ut benè agamus. Quis erit in rebus creatis ordo, quæ stabilitas, si semper id fiant homines, quod esse volunt? Aut unde jus majus habes præ cæteris, ut solus fias, quod esse vis?

2. Gratus est DEO, qui facit, quod pro sua conditione potest, ac debet? Quis tibi persuasit, orando tantùm nos servire DEO: Quisque suum ha-

bet

bet officium: nec à sæculari DEUS exigit vitam religiosi, nec á mendico divitis eleemosynas. Temerè jactas, in alio te statu futurum perfectiorem, cùm nescias, quas inibi tentationes dæmon, quas caro tricas, socii, superiores, subditi, molestias tibi sint obvoluturi, ex quibus totus status alteratur. Status, in quo positus es à DEO, prævisus est tibi commodissimus omnium ad salutem: quam si non assequeris, ex te perditio tua est. Dic igi-

tur cum Thoma Kemp. Domine, da quod vis, & quantum vis, & quando vis; Tu scis, quod melius est.

3. Si conditione mea contentus vivo, cur tædet opera huic convenientia exhibere? Cur non ago, quæ agenda sunt? quid de molestia statui meo annexa conqueror? non esset prudens faber, qui de fuligine quiritatur: imprudentior æger, qui dolores ægrè fert: pauper, qui se contemni, affligi lamentur: minùs ingeniosus, qui

qui se rideri, non applicari ejulat; hæc tuæ conditionis sunt onera. Si robore, divitiîs, ingeniô præcelleres, non haberes hæc incommoda, sed alia majora, quibus modò exemptus vivis. Committe rem DEO, viriliter age & sustine Dominum dispensantem talenta prout vult, & cui vult.

Persiste in Statu, & omitte querelas, quibûs te turbas & alios, memor verborum D. Pauli.

Unusquisque, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. *1. Cor: 7.*

Sufficis tu DEO, sufficiat tibi DEUS; Homo, cujus DEUS est, quid amplius quærit. *S. Cypr:*

FINIS.

ADDITAMENTA
DEVOTA.

ACTUS
ANTE
MEDITATIONEM.

Credo Domine hic Te esse præsentem, Adoro Te omni cultu, quo Te adorant Sancti omnes in cælis, & omnes Justi in terris. Gratias infi-

nitas ago Bonitati Tuæ pro omnibus beneficiis in genere & in particulari mihi impensis.

Diligo Te extoto Corde meo, ex tota mente mea, extotis viribus meis, & quia hucusque ingratus fui, summopere doleo de omnibus offensis, & negligentiis meis ob amorem Tui. Deteſtor omnia peccata mea, defectus & imperfectiones meas, hucusque commissas cum firmo propoſito amplius non peccandi.

Of-

Offero Tibi hanc Meditationem ad Maiorem gloriam Tuam pro peccatis meis. Offero pro animabus detentis in purgatorii pænis. Postulo humiliter benè Meditandi gratiam. Invoco specialiter auxilium vestrum sacratissima Virgo Maria, omnes Sancti Patroni mei, & præcipuè, Tuum o Sancte Angele Custos.

ACTUS
POST
MEDITATIONEM.

Gratias Tibi ago, o DEUS infinitæ Bonitatis pro hac doctrina in hac

hac Meditatione percepta. Doleo quod me non gesserim secundum hoc lumen mihi communicatum. Propono firmiter non amplius peccare; vitamque serio emendare; & specialiter hac die in amore Tui. Charitate proximi debita Modestia, & silentio, propter amorem Tui me continere. Quidquid hodiernâ die patiar, agam, & cogitabo, ad majorem gloriam Tuam, & satisfactionem peccatorum

meorum libentissimè Tibi offero & Dedico.

ACTUS ASCETICUS
Juxta Pia Verba
S. P. Francisci Seraphici

DEUS MEUS
ET
OMNIA.

Millies hoc dicam, millies hoc cogitabo, millies hoc & usque, mil-

lies repetam; neque enim vel dicere vel cogitare majus possum, quam hoc ipsum: DEUS MEUS & OMNIA. Alij alia quærant, alia desiderent, unum ego DEUM meum quæro, DEUM desidero. O DEUS MEUS & OMNIA. Opes aliis & honores, voluptates aliis universas relinquo, DEUM ego habeam, & omnia habeo. Totos aliis ego mundos concedo, Aureos & gemmeos montes non invideo, summas delicias

per-

permitto, mihi DEUS MEUS & OMNIA. Nihil ita bonum, nihil ita pulchrum, aut jucundum, quin summum illud & primum Bonum, & melius sit, & pulchrius sit, ac jucundius: DEUS MEUS & OMNIA. Quam me varia sæpe accendunt desideria, quam diversis subinde æstuo cupiditatibus. Sed quænam illa tanta bona sunt, quæ ego tam anxie appeto? num hoc, vel illud genus edulij, aut potionis? DEUS MEUS,

cibus meus, potus meus, & omnia. Num hoc vel illud genus relaxationis aut voluptatis? DEUS MEUS gaudium meum, voluptas mea, & omnia. Num hoc vel illud genus honoris aut dignitatis? DEUS MEUS honor meus, mea dignitas, & mea Omnia. Quid eſt tandem, quod appetere possim, & cujus loco mihi, non DEUS ſit & omnia? Mihi epulatio, mihi quies, mihi thesàurus: DEUS eſt, mihi DEUS omnia,

&

& plusquam Omnia. Nam & si cibis, quibus inhio vesci: potu quo sitio, refici voluptate quam ardeo, frui: honores quos ambio, assequi, liceat: quid istud vesci? quid istud refici, & frui, & assequi? DEUS MEUS & OMNIA. Te frui a Te refici, est perfectissimum refici, est frui omnibus bonis. DEUS MEUS & OMNIA. At vero labor premit dolor affligit, curæ distrahunt, homo turbat & exagitat? Nihil horum

me-

metuendum; neque enim hæc omnia, etiamsi simul ingruant, mala sunt si summum illud Bonum opituletur. DEUS, DEUS MEUS & Omnia. Tu mihi o Bone DEUS! o Bonitas! Tu in labore quies, in dolore voluptas, in Curis securitas. Tu mihi ab Omni hominum insultu propugnaculum tutissimum. Tu mihi ab omni malo refugium: Tu mihi es Omnia quæcunque tandem desiderare possum. Ergo

quan-

quandocunque in poſterum, & quodcunque bonum appetiero, hoc ipse mihi semper Occinam: DEUS MEUS & OMNIA. Deſine o homo impuros rivulos sectari, cum Fontem purissimum habeas. DEUM habes, Omnia habes, quæcunque habere Concupiscis.

DEUS MEUS
&
OMNIA.

IN-

INDEX
Dierum & Exercitiorum.

Dies I.

Exercitia.

Dies II.

Exercitia.

IV

Dies IV.

Exercitia.

III.

Dies V.

Exercitia.

Dies VI.

Exercitia.

Dies VIII.

Exercitia.

II.

Actus

ALIA

ALIA DISTRIBUTIO

Horum Exercitiorum per dies integri Mensis.

Exercitium Præparatorium.

FINIS.

Lecto